

i deres nugældende Affattelse forudsætter, at Bevisførelsen som Regel foregaar ved Underretten, i Overensstemmelse med Forslagets § 57.

Med Hensyn til Adgangen til at lade Domsforhandlingen foregaa udenfor Rettens Sæde henvises til Bemærkningerne ovenfor til §§ 3 m. fl.

Til §§ 66, 67 og 70.

(Retsplejelovens §§ 394, 417 og 441, 1ste Stykke).

(Lovforslag 1923—24 §§ 26—28).

Ved Retsplejelovens § 394, 2det Stykke, er det bl. a. bestemt, at Anke alene til Forandring af en Doms Bestemmelser om Sagsomkostninger og processuelle Straffe kun kan finde Sted med Justitsministeriets Tilladelse, og at saadan Tilladelse kun kan gives under visse nærmere angivne Betingelser.

Efter Retsplejelovens Ikrafttræden har Justitsministeriet imidlertid i nogle Tilfælde modtaget Andragender om saadan Anketilladelse enten paa Grund af, at Sagsomkostninger ved Dommen er blevet tilkendt med et ganske utilstrækkeligt Beløb, eller at der i Dommen overhovedet intet nævnes om Sagsomkostninger, eller at disse efter Andragerens Mening uden Grund er blevet ophævede.

I disse Tilfælde har Justitsministeriet som Følge af Undtagelsesbestemmelsens meget begrænsede Omfang maattet svare, at Ministeriet ikke havde Hjemmel til at meddele en Tilladelse som den ansøgte, uagtet der efter Ministeriets Skøn forelaa materielt gyldige Grunde til at ønske Forandring af Dommen paa det omhandlede Punkt.

Det foreliggende Forslag tilsigter at raade Bod paa dette Forhold ved i Stedet for den saa stærkt begrænsede Adgang til *Anke*, der nu haves overfor Dommens Bestemmelser om processuelle Straffe og Sagsomkostninger, at tillægge vedkommende Ret til at anvende det simplere og hurtigere Retsmiddel *Kære*, saaledes at Muligheden for at opnaa Justitsministeriets Tilladelse, der stadig er fornøden, dog kun for saa vidt angaar Kæremaal angaaende Sagsomkostninger, kun er betinget af, at Andragende derom fremsættes inden en vis Frist.

Til §§ 68 og 146.

(Retsplejelovens §§ 424 og 982).

Skønt de i § 423, 1ste og 2det Stykke, nævnte Afgørelser ifølge Højesterets Praksis

træffes ikke ved Kendelse, men i Form af en Beslutning, jfr. § 217, har Højesteret dog ment, at der ved disse Afgørelser maa medvirke mindst 7 af Rettens Medlemmer, jfr. Analogien af Regelen i Retsplejelovens § 415 i Slutningen (Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 18). At der medvirker et saa stort Antal af Rettens Medlemmer, er nu vel naturligt og rimeligt i de sjældne Tilfælde, i hvilke der, som Lovens Regler er, virkelig kan blive Spørgsmaal om at give Tilladelse til Genoptagelse eller Paaanke af en borgerlig Sag — ja, Retten vil i saadanne Tilfælde formentlig endog normalt ikke nøjes med at lade 7 Dommere medvirke, hvis der ikke mellem de 7 er fuldstændig Enighed om, at Tilladelsen bør gives, eller at den ikke bør gives. Men Højesteret har fundet det lidet rimeligt, at der altid skal medvirke et saa stort Antal af Rettens Medlemmer som 7, alt-saa ogsaa naar det for enhver, der gennemlæser Sagens Akter, maa staa aldeles klart, at Lovens strenge Betingelser for at give Tilladelse til Genoptagelse eller Paaanke ikke er fyldestgjort. Saaledes vil Forholdet nemlig sikkert ofte vise sig at være, og saaledes har det faktisk været i flere af de Tilfælde, der hidtil har foreligget Højesteret til Afgørelse.

Af disse Grunde har Højesteret henstillet til Justitsministeriet, at det ved Ændring i Retsplejelovens § 424 bestemmes, at de heromhandlede Afgørelser i det Omfang, Retten bestemmer, skal kunne træffes af et Udvalg, bestaaende af mindst 3 af Rettens Medlemmer. Dette Forslag kan Justitsministeriet tiltræde.

Medens der hidtil ikke har foreligget Højesteret særlig mange Andragender i Henhold til Retsplejelovens § 423, 1ste og 2det Stykke, om Genoptagelse eller Paaanke af borgerlige Sager, har der derimod, siden Retsplejeloven traadte i Kraft, foreligget et meget stort Antal Begæringer om Genoptagelse af Straffesager, og disse Begæringer har næsten alle vist sig at være af en saadan Beskaffenhed, at Retten har afvist dem i Henhold til Retsplejelovens § 980, 1ste Stykke. Efter Retsplejelovens § 215 maa der nu i Vedtagelsen af de Kendelser, der i saadanne Sager bliver at afsige af Højesteret, deltage mindst 9 af Rettens Medlemmer, og at dette er lidet rimeligt, er formentlig ubestrideligt, saa meget mere som det i de Tilfælde, hvor en Begæring om Genoptagelse af en Straffesag skal paakendes af en Landsret som 1ste Instans, bliver det af Højesteret nedsatte Kæremaalsudvalg, jfr. § 973, bestaa-